



Arrest

nr. 102 650 van 8 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 maart 2013.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de onderstaande bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij op 18 september 2012 het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) neemt.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van V.M.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt de genaamde:

*D.,A.(...) geboren te (...) op (...)1987, nationaliteit Rusland (Federatie van)
Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te
verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :(...)
Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:
□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt
het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."*

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ambtshalve vast dat de verwerende partij noch een administratief dossier noch een nota met opmerkingen heeft ingediend.

Overeenkomstig 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij per aangetekende brief van 11 december 2012 van het verzoekschrift in kennis gesteld werd en verzocht werd om het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen in te dienen. Naar analogie met het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 2° van de vreemdelingenwet wordt de verwerende partij geacht deze aangetekende brief ten laatste op 14 december 2012 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de termijn blijkens voornoemde bepaling begint te lopen, zodat de laatste nuttige dag voor de indiening van het administratief dossier 21 december 2012 was. Er werden geen nota met opmerkingen en geen administratief dossier ingediend.

Met toepassing van artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dienen de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

3.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." (eigen onderlijning) . Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de artikelen 7 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, de (materiële) motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging, de beginselen van behoorlijk bestuur, het fair play-beginsel en het redelijkheidsbeginsel doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen

Ook haar betoog met betrekking tot de artikelen 3, 5, 8 en 13 EVRM, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Aangaande artikel 5 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de schending hiervan slechts in de hoofding van haar middel aanhaalt, doch dat zij nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling precies zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting slechts naar dit artikel verwijst, maar dat zij nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling precies zou schenden, zodat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

In het kader van artikel 3 van het EVRM beperkt zij zich tot algemene verwijzingen en theoretische uiteenzettingen, die echter niet volstaan, daar de verzoekende partij enig verband met haar persoon moet aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Daarenboven heeft de bestreden beslissing enkel tot gevolg dat de verzoekende partij het grondgebied van de in de beslissing vermelde staten dient te verlaten, maar dwingt de verzoekende partij niet om naar haar land van herkomst terug te keren. Ook daar waar zij verwijst naar haar medische problematiek beperkt zij zich tot het bijbrengen van medische attesten, maar zet zij nergens uiteen op welke manier de gegevens die hieruit blijken een begin van bewijs voor een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM vormen. Bovendien dateren deze attesten reeds van april en juli 2012, terwijl het verzoekschrift slechts op 6 december 2012 werd ingediend. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de door haar vermelde medische toestand, een schending van voornoemd artikel 3 zou uitmaken. Ten slotte kan er bijkomend nog op gewezen te worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling immers om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van dit artikel aantoonde.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en het feit dat in dit kader een uitspraak ten gronde dient te gebeuren, dient erop gewezen te worden dat zij in haar feitenrelaas zelf aangeeft dat zij een aanvraag had ingediend, maar dat deze om louter formele redenen werd afgewezen. Zodoende geeft de verzoekende partij zelf aan dat deze aanvraag niet meer hangende is, zodat niet ingezien kan worden op welke manier nog een standpunt ten gronde over haar medische problematiek zou kunnen ingenomen worden. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat geenszins blijkt dat tegen de beslissing inzake de aanvraag op grond van voornoemd artikel 9ter een beroep bij de Raad werd ingediend. Ten slotte kan erop gewezen worden dat, voor zover toch nog enige aanvraag op grond van artikel 9ter hangende zou zijn, zulke aanvraag de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven."

3.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 4 maart 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 april 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 februari 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te volharden in de middelen en verwijst zij naar haar uiteenzetting in de gelijkaardige dossiers met volgnummers 8 en 9 zoals aangegeven op het zittingsblad met de rolstelling van huidige terechtzitting van 9 april 2013.

De verwerende verwijst naar de *“stukken van het dossier”*. Hierbij wordt verwezen naar hetgeen werd vastgesteld *sub* punt 2 van dit arrest.

3.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf.* RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat het onderdeel van de bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
(...)
5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;
(...)
11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.
12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°,

2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

3.5 Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 9 april 2013 waarbij zij stelt te volharden in de door haar aangevoerde middelen en verwijst zij naar haar uiteenzetting in de gelijkaardige dossiers met volgnummers 8 en 9 zoals aangegeven op het zittingsblad met de rolstelling van huidige terechtzitting van 9 april 2013 (deze zaken zijn gekend bij de Raad respectievelijk onder de nummers 101 675 en 101 410), meer bepaald dat het bevel om het grondgebied te verlaten ontijdig werd betekend op het moment dat het beroep bij de Raad nog hangende was en dat geen rekening is gehouden met haar relatie, kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde.

De Raad kan slechts vaststellen dat het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 9 april 2013 minstens feitelijke grondslag mist.

Vooreerst kan immers slechts worden vastgesteld dat de (raadsman van de) verzoekende partij het bij het verkeerde eind heeft waar wordt gesteld dat *“het bevel om het grondgebied te verlaten ontijdig werd betekend op het moment dat het beroep bij de Raad nog hangende was”*, daar de verzoekende partij geen beroep bij deze Raad heeft ingesteld, noch tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus *“door het CGVS bij beslissing dd. 14.12.2011”* – zoals de verzoekende partij aangeeft in het feitenrelaas van haar verzoekschrift, hetwelk zij herneemt middels het volharden in de middelen, noch tegen de beslissing door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris genomen met betrekking tot haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die volgens de verzoekende partij eveneens in haar feitenrelaas *“om louter formele redenen (werd) afgewezen”*. Eén en ander wordt evenzeer uitdrukkelijk in de beschikking van 25 februari 2013 opgemerkt: *“Zodoende geeft de verzoekende partij zelf aan dat deze aanvraag niet meer hangende is, zodat niet ingezien kan worden op welke manier nog een standpunt ten gronde over haar medische problematiek zou kunnen ingenomen worden. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat geenszins blijkt dat tegen de beslissing inzake de aanvraag op grond van voornoemd artikel 9ter een beroep bij de Raad werd ingediend. Ten slotte kan erop gewezen worden dat, voor zover toch nog enige aanvraag op grond van artikel 9ter hangende zou zijn, zulke aanvraag de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven”*. Er wordt tevens opgemerkt dat het indienen van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit wordt uitgereikt, doch enkel de gedwongen uitvoering ervan schorst gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. In de mate waarin de verzoekende partij hierbij doelt op het beroep door haar ingesteld bij deze Raad tegen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) (RvV 102 705), wordt opgemerkt dat dit beroep geen schorsende werking heeft.

Tenslotte dient opgemerkt dat de verzoekende partij bij het betoog ter terechtzitting een relatie te hebben, niet aantoonde deze omstandigheid vóór het nemen van de bestreden beslissing ter kennis te hebben gebracht van de verwerende partij, zodat het deze dan ook bezwaarlijk ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. In de mate waarin de verzoekende partij doelt op het *in fine* van haar vierde middel in haar verzoekschrift voorgehouden gegeven hetwelk zij middels het volharden in de middelen herneemt, in het licht van artikel 3 van het EVRM dat tal van haar familieleden

in België verblijven, wordt opgemerkt dat er in voormelde beschikking van 25 februari 2013 evenzeer op wordt gewezen dat zij zich aangaande artikel 3 van het EVRM beperkt tot algemene verwijzingen en theoretische uiteenzettingen, die echter niet volstaan, daar de verzoekende partij enig verband met haar persoon moet aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er kan slechts herhaaldelijk op worden geduid, zoals de beschikking ook vooropstelt, dat de verzoekende partij zich beperkt tot het loutere voorhouden dat tal van haar familieleden in België verblijven, maar zij hierbij nalaat uiteen te zetten op welke manier dit gegeven een begin van bewijs voor een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM zou vormen. De verzoekende partij brengt dan ook geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de door haar louter vermelde aanwezigheid van familieleden in België, een schending van voornoemd artikel 3 zou uitmaken. Met verwijzing naar de beschikking aangaande artikel 8 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting van voornoemd vierde middel van haar verzoekschrift slechts naar dit artikel verwijst, maar nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling precies zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Dit betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting kan aldus geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

De verzoekende partij gaat niet in op de overige aspecten van de beschikking. In de mate waarin de verzoekende partij nog stelt te volharden in de ontwikkelde middelen, zonder dat zij daarbij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 25 februari 2013 opgenomen overige gronden formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op, en geheel voorbijgaat aan, voormelde in de beschikking aangevoerde gronden betreffende de door haar aangevoerde middelen. Bij het zonder meer volharden in haar middelen kan aldus evenmin afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking overige aangevoerde gronden.

Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vier middelen reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 25 februari 2013 werd aangegeven. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond ten aanzien van de vier middelen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsverplichting, van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van het fair play-beginsel en van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,	kamervoorzitter,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

A. DE SMET